

for Gadeanlagets Skyld erhvervede Eiendom mulig vil gaa over til Staten som en Lomt, paa hvilken der hviler en Pantegjæld af 17,000 Rd.

Skjøndt Udvalgets Flertal kunde have ønsket, at Indstillingen til Thinget havde indeholdt en tydeligere Udtalelse af, at den paagjældende Finantsminister har saunet Hjemmel til en Afhændelse af denne Art, skal man dog erkjende, at den samme Tanke middelbart er udtrykt ved en Misbilligelse af Fremgangsmaaden, og da man iøvrigt ikke negter, at Ministeren har havt fornøden Hjemmel til Afhændelsen, naar den var flet ved virkeligt Salg, saa skal man nu ikke foreslaa nogen Ændring i den af Staterevisionen enstemmig gjorte Indstilling, men anbefale Thinget at beslutte:

Den af Finantsministeriet ved Afhændelsen af Frederiks Kirkeplads og den derpaa værende Ruin brugte Fremgangsmaade misbilliges.

Mindretallet (Rimestad) kan med Hensyn til det reiste Retsspørgsmaal i det Hele henvise til den udførlige Begrundelse, der er given af Mindretallet i det i forrige Samling angaaende denne Sag m. M. nedsatte Udvalg, og som findes i Tillæg B til Rigsdagstidende for 1875—76 Spalte 985—992. Jeg kan derfor her indskrænke mig til kortelig at rekapitulere den og tilføie de Bemærkninger, hvortil Flertallets Dovensaaende maatte give særlig Anledning.

At Ministeren ogsaa uden den i Finantsloven opførte Position, alene ifølge den Administrationen forfatningsmæssig tilkommende Myndighed, har havt Bepielse til at afhænde den omhandlede Statseiendom, vil vel ikke lettelig mere Nogen falde paa at bestride. Foruden at en saadan Myndighed ligger i Forholdets Natur*) og finder en stærk indirekte Bekræftelse i Grundlovens § 47 derved, at kun Domæner, men ikke andre Statseidomme nævnes som Gjenstande, hvis Afhændelse kræver en Lov — har den, som bekjendt, fundet en stadig Anerkjendelse gennem den siden Grundloven af 5te Juni 1849 udviklede Praxis**). Det er ogsaa tydeligt, at Finantsloven i den omtalte Position er gaaet ud fra den samme Opfattelse; thi den har ikke indladt sig paa at meddele Bemyndigelse til Salget, men har „anslaet“ en Sum, som antages at ville komme ind ved Salg af Frederiks Kirkeplads og nogle andre nærmere betegnede Eiendomme, og den tilføier derefter: „og andre Eiendomme“, — en Tilføining, der klarlig viser, at Finantsloven har forudsat, at Bemyndigelsen til Salg var tilstede. Opførelsen paa Finantsloven har derimod Betydningen af en Opfordring, en Tilkyndelse til at sælge, et Udtryk for Lovgivningsmagtens Ønske om at se den solgt.

Man har man vel villet gjøre gjældende, at Ministerens Bemyndigelse alene kunde anvendes til at skaffe en Pengeindtægt for Statskassen, men at det laa udenfor hans Myndighed at søge noget andet Formaal realiseret gennem Salget. Dette tror jeg imidlertid beror paa en fuldkommen Misfjendelse af denne Sags Stilling og historiske Udvikling. Thi gennem hele Sagens lange Historie har det stadig været fastholdt af Regjeringen, at man saavidt mulig burde undgaa at nedrive Ruiner og saa vidt mulig stræbe efter at faae den bragt til sin Juleførelse i det ene eller andet Formaalets Tjeneste, og gennem alle de Forslag, der ere fremkomne fra Regjeringen, gennem de Forhandlinger, der have været førte derom, og gennem de Beslutninger, Regjeringen har truffet med Hensyn til Forslag, der vare indkomne til den fra Private, har den uafsvælsk stadig tvængt sig frem i Forgrunden, at det vilde være den beklageligste Løsning, om man maatte bestemme sig til at nedrive denne Bygning og saaledes ikke blot tilintetgjøre de store Værdier, som Fortiden havde nedlagt deri, men ogsaa udslette et Mindesmærke om en interessant Udvikling i vort Fædrelands Kunst. Hvilken Betydning der af de mest kompetente Dommere er tillagt MarmorKirken i kunstnerisk Henseende, fremgaar tilstrækkeligt af de to, som Bilag 1 og 2 til den forrige Betænkning trykte Erklæringer fra Kunstakademiet***), under hvilke findes Navne af de betydeligste Kunstnere i vort Land. Og denne de forskjellige Regjeringers Opfattelse er aldrig bleven underkjendt ved noget Botum af Rigsdagen eller blot nogen af dens Afdelinger, men har ofte været støttet af vægtige Stemmer paa Rigsdagen. Ministeren maatte derfor være fuldt berettiget til at gaa ud fra, at ethvert Salg af MarmorKirken maatte hvile paa Forudsætningen om Bygningens Vedligeholdelse, og at Afhændelsen til almindelig Bebyggelse kun kunde ske med Hensyn til den Del af Kirkepladsen, der ikke nødvendig maatte betragtes som Kirken Grund og Omgiwelse. I ethvert Fald kan der formentlig ikke være nogen Tvivl

*) Sfr. Generalprokurørens Betænkning, der findes i Reskriptsamlingen for 1852 Side 193.

**) Se herom de talrige Exempler, der anføres i Mindretallets Betænkning fra ifjor Spalte 987—988.

***) Rigsdagstidende 1875—76, Tillæg B, Spalte 991—96.